

med at sige, at jeg ønsker at paavirke Ministeren til Modstand mod Spiret, thi det er i Ministerens Haand, Spiret ligger. Mit Ønske er at forpurre Spiret. Derfor ønsker jeg heller ikke, at andre skulle stemme for mit Forslag end de, der ligesom jeg ønske, at der ikke sættes et Spir paa Frue Kirke, men at vi faa Lov til at beholde den i dens nuværende skønne og pietetsfulde Skikkelse. Efter den Motivering, den højtærede Ordfører for Flertallet gav, og efter hvad vi vide om Stemmningen her i Tinget, kan det ikke fejle, at der vil blive stemt for Flertallets Forslag af mange forskellige Motiver. Nogle ville gøre det af Kærlighed til Spiret, andre for at ærgre Kultusministeren. I mit Forslag er der hverken Tale om Kærlighed til Kultusministeren eller det modsatte — hvorledes min private Følelse i saa Henseende er, er denne Sag ganske og aldeles uvedkommende —, der er her kun Tale om en udpræget Animositet mod Spiret og en Kærlighed til den nuværende Kirke og det nuværende Taarn, og derfor vil jeg støtte Ministerens Modstand mod Spiret. Derfor ønsker jeg, at de, der tænke ligesom jeg, skulle stemme for det Forslag om Overgang til Dagsordenen, jeg her har opstillet, vel vidende, at det store Flertal, der stemmer for det andet Forslag, stemmer af mange forskellige Motiver, nogle, fordi de ikke ville have Statskassen ind i denne Sag, andre, fordi de ikke ville være alt for gode, andre igen, fordi de tænke: Hvorfor skulle vi, der ere Regeringens Modstandere, stemme paa den og den Maade, der kunde være behagelig for Ministeren? Naar han har fremsat et Forslag, maa det vel være ham kært at føre det igennem. Der er maaske ogsaa noget, der hedder habituel Opposition. Mine Motiver ere dem, som jeg har fremsat her, og de ere ikke udelukkende videnskabelige eller historiske. Jeg vil gøre, hvad jeg formaar, til, at der ikke kommer Spir paa Frue Kirke. Det vilde være mig en personlig Sorg at se et saadant, og hvis 10 eller 1,000 Borgere her i Byen tænke med samme Varme og stærke Følelse om denne Sag som jeg, vil det være en Synd, man begaar mod os, ved at ville forandre det nuværende skønne Taarn.

Sandbæk: Hvorvidt der skal rejses et Spir paa Frue Kirke eller ej, er en Sag, jeg kan tage med nogenlunde Ro. Jeg ser saaledes paa Frue Kirke, at den er smuk, som den staar, men jeg tror, den bliver smukkere, dersom Spiret kommer paa.

Mere skal jeg ikke sige herom. Hvorfor jeg ikke har fulgt hverken Flertallet eller Mindretallet i de stillede Forslag om Overgang til Dagsordenen, skal jeg tillade mig kort at begrunde.

Efter at Dr. Carl Jacobsen havde tilbudt at opføre et Spir paa Frue Kirke, tilskrev Konsistorium Ministeriet og meddelte det, at det med stort Flertal havde vedtaget at modtage Tilbudet. Dernæst skrev det — med Formandens Tilladelse maa jeg maaske oplæse nogle faa Linier —: „Idet man herved forelægger Sagen for det høje Ministerium, tillader man sig at indstille, at Universitetet som Kirkens Patron bemyndiges til at modtage Gaven paa følgende nærmere Vilkaar“. Mellem disse Vilkaar er der to, som jeg maaske ogsaa maa tillade mig at oplæse — det er ganske kort —: „Man tillader sig derfor at anbefale, at der træffes en Ordning, hvorved Staten paatager sig at tilvejebringe de herefter fornødne Beløb til Spirets Vedligeholdelse og Restaurering. Skulde imidlertid Ministeriet finde det rimeligere, at disse Udgifter helt eller delvis overtages af Københavns Kommune, tillader man sig at henstille, at der fra Ministeriets Side foretages de i saa Henseende fornødne Skridt overfor Kommunen“. Saa forelægger den højtærede Minister her i Tinget et Forslag om, at Staten skal overtage disse Udgifter, og der handlede den højtærede Minister fuldstændig korrekt, det behøver ikke nogen som helst Attest hverken fra det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen) eller nogen anden. Den ærede Ordfører siger, at jeg i min Motivering skulde brysk have afvist Ministeren og sagt, at Ministeren skulde være gaaet til Københavns Kommune. Nej, det har jeg i Virkeligheden ikke sagt noget om. Jeg mener, at det er godtgjort ved sig selv, at Ministeren har handlet fuldstændig korrekt ved at gaa til Rigsdagen. Men der skulde vel ikke have været en anden, der havde afvist Ministerens Forslag? Om det er brysk eller ikke, skal jeg ikke inlæde mig paa at sige. Det ærede Medlem fra Vinderup udtalte ved første Behandling: „Det vedkommer ikke Staten at vedligeholde Københavns Hovedkirke. Det hører andetstedts hen. Hvis nogen offentlig Myndighed skulde gøre det, maatte det være Københavns Kommune“. Ikke sandt? Hvem er det, der har — jeg skal ikke kalde det brysk — afvist den højtærede Ministers Forslag? Det skulde vel aldrig være det ærede Medlem fra Vinderup? Jeg har ikke gjort det.